

TRENATS

Lligams de vida

Núm. 7

JOVE
càritas

Desembre
2024

 Càritas
Diocesana de Girona

ÍNDEX

- 1. A PEU DE CARRER (pàg. 1)**
- 2. ELS ADAGIS (pàg. 2)**
- 3. QUÈ PASSA AL MÓN? (pàgs. 3-4)**
- 4. L'HERÈNCIA SOCARRIMADA (pàgs. 5-6)**
- 5. LA RECEPTA (pàgs. 7-8)**
- 6. ENTREVISTA (pàgs. 9-10)**
- 7. L'HORA DELS CONTES (pàg. 11)**
- 8. CANÇONS POPULARS (pàg. 12)**
- 9. ARTICLE (pàg. 13)**
- 10. CONNECTEM (pàg. 14)**
- 11. ELS POEMES DE L'ENRIC HOMET (pàg. 15)**
- 12. INFORMACIÓ DE CÀRITAS (pàg. 16)**
- 13. ESBARJO (pàgs. 17-18)**
- 14. PARTICIPA (pàgs. 19-20)**

A PEU DE CARRER

Entrevistem gent jove i gran al carrer per conèixer les seves opinions

QUÈ EN PENSEN...

LES PERSONES GRANS?

Quines tradicions segueixes a casa, com Halloween, el Pare Noel, el Tió?

A casa meva, per Nadal fem cagar el Tió amb tota la família i pel dia de Reis anem a veure la cavalcada amb els nets.

També celebrem la castanyada, quan mengem castanyes i fem moniatos, però sobretot ho fem si ho celebrem amb els nets perquè a nosaltres no ens aniria gaire bé menjar aquestes coses.

Què opines de les tradicions que han vingut de fora del país? Creus que han tret importància a les tradicions de sempre?

Jo sincerament a les tradicions de fora no els dono importància. Les respecto i no em fa res que altra gent les celebri, però trobo que no van amb mi.

Celebres alguna tradició que quan eres petit/a no feies?

No, com que visc sola amb el meu marit sempre hem fet les mateixes. Això sí, si alguna vegada els nets o els fills han fet algunes d'aquestes tradicions noves i ens han convidat ho hem fet, però això sí que han estat més coses puntuals.

LES PERSONES JOVES?

Quines tradicions segueixes a casa, com Halloween, el Pare Noel, el Tió?

A casa, la nit de Nadal fem cagar el tió i anem a la Missa del Gall. També mengem plats típics de Nadal com la sopa de galets, les neules i els torrons. I, com no pot ser d'altra manera, per Sant Esteve mengem canelons.

També m'agrada menjar els raïms de Cap d'Any per celebrar el canvi d'any.

Què opines de les tradicions que han vingut de fora del país? Creus que han tret importància a les tradicions de sempre?

Sí, crec que sí. A més, opino que és important mantenir les tradicions pròpies, ja que fer-ho vol dir preservar la cultura del nostre país.

Celebres alguna tradició que quan eres petit/a no feies?

No, a casa sempre hem celebrat les mateixes tradicions.

ELS ADAGIS

Us compartim els refranys de la nostra collita

- *Tramuntana per Sant Miquel (29 de setembre), s'emporta l'aigua del cel.*
- *Pluja d'octubre, ni una gota perduda.*
- *Quan al cel hi ha cabretes, a la terra pestetes.*
- *Cel empedrat, pluja aviat.*
- *Si al desembre plou, bon any nou.*
- *Si l'advent és mullat, poca anyada de blat.*
- *Desembre mullat, gener ben gelat.*
- *Si pel gener plou, es desperta el cargol.*
- *Nadal plujós, dolent pels prats i bo pels bous.*

QUÈ PASSA AL MÓN?

Un espai on joves i grans podem compartir notícies positives d'arreu

CENT ANYS DE LA MORT D'ÀNGEL GUIMERÀ

El 18 de juliol de 1924, fa cent anys, va morir Àngel Guimerà, una figura icònica i imprescindible de la literatura catalana i un dels pilars fonamentals de la Renaixença. A través de les seves obres, va saber retratar amb una gran sensibilitat i profunditat les realitats socials i polítiques de la Catalunya de la seva època, oferint al públic una finestra a les tensions, esperances i lluites que caracteritzaven la societat catalana del segle XIX i principis del XX.

Una de les seves obres més conegudes i emblemàtiques és “Mar i cel”, estrenada l'any 1888 i que es va traduir a vuit idiomes, una fita que va ajudar a internacionalitzar la figura de Guimerà i a fer-lo conegut més enllà de les nostres fronteres.

“Mar i cel” és la gran tragèdia romàntica de l'autor on es narra l'amor impossible entre Saïd, un pirata musulmà, i Blanca, una jove cristiana captiva de Saïd, en un vaixell a alta mar durant el segle XVII. Aquesta obra és un reflex de les tensions entre cultures i religions, i explora temes universals com l'amor, l'odi i la intolerància, elements que li han donat una vigència i una rellevància que encara perduren.

Aquest any, en commemoració del centenari de la seva mort, la companyia Dagoll Dagom, que ja ha representat l'obra en tres ocasions, concretament els anys 1988, 2004 i 2014, torna a portar “Mar i cel” als escenaris. Aquesta última representació serà un homenatge a l'autor i a la seva contribució inestimable a la cultura catalana, i una oportunitat per al públic de redescobrir una de les grans obres de la nostra literatura.

Gisela Palma
(membre de Càritas Jove)

LAUREÀ FIGUEROLA I LA HISTÒRIA DE LA PESSETA

L'any 1868 va marcar l'inici de la pesseta com a sistema monetari, que es va perllongar fins a l'any 2002. El català Laureà Figuerola va ser el ministre d'Hisenda que en decretà l'ús obligatori a tothom. Tanmateix, durant cent anys, per molt que la gent s'hi fixés no hauria pogut descobrir al panteó cap indicador, ni cap placa o distinció. La tomba estava molt deteriorada i la placa amb el seu nom va estar cent anys sense ser-hi present.

Tot i que la figura de Figuerola ha estat poc reconeguda, la veritat és que la seva contribució a l'economia i la societat espanyola va ser fonamental. Figuerola va liderar la reforma aranzelària de 1868, eliminant les duanes interiors i el dret diferencial de bandera per a la navegació comercial, fet que va facilitar la integració econòmica a Espanya.

Aquesta reforma va consolidar Catalunya com a centre industrial, conegut com la "fàbrica d'Espanya". Entre les seves altres reformes destacades es troba l'intent de crear el primer impost sobre la renda a Espanya, una idea innovadora per a l'època, tot i que finalment no es va consolidar fins al 1978, molts anys després de la seva mort.

A més, Figuerola va suprimir la "contribució sobre la pobresa", un impost que gravava els productes de consum alleujant així la càrrega fiscal de les classes treballadores, i va promoure un sistema tributari més equitatiu.

Tot i aquestes grans contribucions, la seva tomba va estar oblidada al cementiri del Girona. Ara, però, hi podem veure una placa commemorativa al panteó dels Bosch - Barrau - Figuerola, proporcionada per l'Ajuntament de Girona.

L'HERÈNCIA SOCARRIMADA

CAPÍTOL II

Al migdia va arribar el metge, acompanyat de l'alcalde i el cap dels bombers. Mentre el primer inspeccionava el cos del senyor Martorell, el cap dels bombers va revisar l'habitació. L'incendi havia estat provocat. Un gran murmuri va aixecar-se entre la multitud que esperava respostes davant la porta del mas. Segons el cap dels bombers, algú primer havia provocat l'incendi i després havia entrat al mas, havia tancat el senyor Martorell al despatx i finalment, n'havia sortit sense fer les dues voltes de clau que l'Antoni sempre insistia.

Descobrir qui havia estat seria feina de la inspectora, que aquella mateixa tarda va començar a interrogar els veïns. Però ningú havia vist ni sentit res. O no volien explicar-ho.

L'endemà al matí, va ser el torn de la família Sala. Va obrir la porta la dona d'en Salvador, la Mercè, que encara anava amb la bata de dormir. Els seus fills seien al voltant de la taula parada on esmorzaven tranquil·lament. El noi gran, que devia tenir si fa no fa uns 20 anys, llegia el diari mentre mossegava una torrada amb melmelada.

El mitjà, que feia poc que havia complert els 18, es mirava el rellotge nerviós mentre feia repicar els dits sobre la taula, tenia un examen i no volia fer tard. I la petita, que tenia 12 anys, s'allisava la faldilla mentre rumiava quina excusa faria servir per no beure's el suc de taronja.

- Bon dia, inspectora -va saludar la Mercè.
- Bon dia, que hi és en Salvador Sala?

Ella va fer que sí amb el cap i la va convidar a entrar.

- Segui, segui. Que vol una galeta? Fa poc que han sortit del forn.

Ona Vilà
(membre de Càritas Jove)

2. PREGUNTES

La inspectora va somriure i agafant-la amb dos dits va esperar que es refredés una mica. El senyor Sala va aparèixer al cap de poca estona. S'acabava de dutxar, anava net, ben vestit i clenxinat. Potser duia massa colònia pel gust de la inspectora, que després de donar-li la mà se'n va separar una mica.

- Voldria fer-li unes preguntes sobre l'assassinat del senyor Martorell.
- Anem al despatx.

La inspectora va seguir el senyor Sala fins a les golfes. El despatx era petit i estava molt atapeït. Les lleixes plenes de llibres no deixaven lliure ni un racó de la paret i la taula de dibuix basculant ocupava bona part de la sala. En Salvador va treure la pols a una vella cadira de vímet i la va atansar a la inspectora.

- Vostè dirà.
- Quan va veure el senyor Martorell per última vegada?
- Abans-d'ahir -i després de pensar-s'ho una estona, va afegir- a les set.
- El taller el tanquen a les vuit, com és que va marxar una hora abans?- va preguntar la inspectora.
- Havia d'acompanyar la meua dona al banc.
- Va tornar al mas després?
- No, no hi vaig tornar fins ahir al matí. Hi vaig arribar més o menys a les nou. Estava ple de gent i llavors vaig saber que el senyor Martorell era mort.
- Com era la seva relació amb el senyor Martorell?

El senyor Sala va explicar a la inspectora com es van conèixer. Li va dir que sempre s'havien entès molt bé i que durant aquests 15 anys que feia que treballaven junts, no s'havien barallat mai. Va explicar-li que el senyor Martorell sempre s'havia portat molt bé amb la seva família, tant ell com la seva dona quan encara era viva.

RECEPTA DE LA LORETO

Immortalitzem la cultura culinària de cada generació

La Loreto és l'àvia d'un dels voluntaris de Càritas Jove de Girona. Avui ens ha explicat com fer una recepta ràpida i fàcil per fer en qualsevol ocasió.

AMANIDA D'ENDÍVIES

INGREDIENTS

- Olives, a poder ser tallades
- Ceba tendra
- Alvocat
- Raïm
- Formatge semicurat
- Surimi (Palets de cranc)
- Nous, ja pelades
- Tonyina
- Tomata
- Endívies
- Oli
- Vinagre
- Pebre
- Sal

MATERIAL

- Ganivet
- Obridor de nous
- Bol per fer la vinagreta
- Plata per servir l'amanida d'endívies

PREPARACIÓ

1. Tallar l'arrel de les endívies, separar les diferents fulles i netejar-les.
2. Dipositar les endívies a la plata.
3. Rentar les tomates, tallar-les a rodanxes i posar-les a la plata, intercalant-les amb les endívies.
4. Obrir les llaunes de tonyina, treure l'oli i posar la tonyina sobre les endívies.
5. Obrir les olives, si no estan tallades, tallar-les per la meitat. A continuació, repartir-les sobre les endívies.
6. Agafar el surimi (palets de cranc) tallar-lo seguint la línia central i després partir-lo a rodanxes, com es pot observar a la fotografia.
7. Pelar la ceba tendra, tallar-la a rodanxes i col·locar-la sobre les endívies.
8. Pelar l'alvocat, tallar-lo a tires i deixar-lo sobre l'amanida.
9. Rentar el raïm i posar-lo sobre les endívies. Si es vol es pot tallar el raïm tot traient-li els pinyols.
10. Tallar el formatge a tires i repartir-lo sobre les endívies.
11. Obrir el paquet de nous ja pelades i dipositar-les a l'amanida.
12. Si es vol, en el centre del plat es pot fer un niu amb diversos ingredients.
13. Finalment, amanir al gust amb oli, sal i vinagre. Nosaltres recomanem posar-hi pebre.

Miquel i Sònia
(Membres de Càritas Jove)

L'ENTREVISTA

Entrevistem a Enric Bautista, un resident de La Sopa, un centre d'acolliment per a persones sense llar.

Enric, fa molt temps que vius a Girona, però vas néixer a Galícia.

Sí, vaig néixer a Galícia, però quan era petit vam venir aquí amb els meus pares. Primer vam anar a Barcelona, allà hi vaig treballar d'artista. Hi vaig estar fins al 1977 o el 1978. Llavors vam venir aquí a Girona i ens hi vam quedar perquè era més tranquil. Vam comprar un pis i jo estava content, perquè ho tenia tot: tenia una família.

També et guanyaves la vida tocant la guitarra.

Sí, tocava a diferents llocs. A Girona tots els llocs m'agraden. Durant un temps tocava a prop de la Catedral amb un noi que també tocava la guitarra i em feia el baix. Eren bons temps i fèiem els diners que volíem. Aquell noi tocava i cantava molt bé i la gent ens tirava monedes. Estàvem bé, però llavors ell va haver de marxar.

Com vas arribar a La Sopa?

Jo vaig passar una temporada al carrer. Al principi estava bé, però llavors van venir uns nois que em molestaven i al final la policia els va fer fora. Fins que un dia una noia em va proposar anar a La Sopa, em van agafar les dades i em van donar una habitació. Aquí hi estic bé, estic tranquil. La Sopa m'ha ajudat molt, perquè aquí hi ha molta pau. M'ha donat un lloc on viure i una confiança. Em passo hores a la terrassa, engego la ràdio i penso en la vida que he tingut. Ho tenia tot i ara no tinc res.

Com és el teu dia a dia ara?

Esmorzo, surto a fer un cafè, em fumo un cigarro i espero que donin el dinar. Després surto a la terrassa amb la ràdio i a les cinc donen el berenar. Menjo una mica i llavors miro la tele fins a l'hora de sopar. Tots els dies són iguals, aquí no pots fer coses diferents. Hi ha persones que no ho aguanten. Tot depèn de si tu estàs bé. Jo ho aguanto perquè no tinc altre remei.

Què suposa per tu estar aquí?

Al principi em costava molt, perquè m'he quedat sol. Això m'ha fotut molt. Ho aguanto per una raó: estar viu és estar com vols tu, i ara estic bé.

A part de La Sopa, qui més t'ha ajudat al llarg de la vida?

Quan tocava la guitarra, venien persones que no coneixia i em convidaven a dinar o a esmorzar. Un dia, una em va deixar dormir a casa seva. Em donaven diners, però no tenia més ajuda que aquesta. La gent de Girona em va donar una cosa molt maca: es preocupaven per mi, em preguntaven si estava bé, si necessitava alguna cosa.

Un altre element que t'ha canviat la vida va ser patir un ictus.

Sí, quan vaig tenir l'ictus, tots els somnis que tenia van marxar. Abans estava bé i podia treballar, ara no. Vull fer coses, però tinc un mal al cap i al pit que em deixa enganxat. El metge em va dir que això no té cura, que encara tinc sort que puc moure els braços i les cames, perquè puc passejar. Ara l'únic que puc fer és esperar i tenir paciència. Si tens paciència ho tens tot.

Quin consell donaries a algú que pateixi una situació com les que has viscut tu?

Jo a tots els nois que venen a dinar a La Sopa els dic que han de lluitar pel que volen a la vida. El consell que els dono és que treballin, que estudiïn, que facin alguna cosa.

Si haguessis de posar-li un títol a la teva vida, quin seria?

M'agrada la vida.

Ona Vilà
(membre de Càritas Jove)

HORA DELS CONTES

*Llegim contes que ens aporten participants
de Càritas*

EL COCOTER

Hi havia un passeig amb tota mena de plantes i molts arbres esplendorosos. Era un indret molt bonic i força concorregut. Entre les variades palmeres, uns cocoters ufanosos. En Jan i la Lisa, uns avis que s'hi passejaven sovint, solien reposar de la caminada en un banc enfront dels cocoters, així gaudien de les cabrioles que feien uns quants simis.

Un dia en què els cocoters lluien els seus fruits ben assaonats, un mico petit i trapella va llançar un coco a un home que passava. Aquest es va enfurismar i va començar a amenaçar amb paraules i gesticulacions el mico, que no va fugir, senzillament es va amagar un moment, perquè quan va veure una altra persona va tornar a fer punteria amb un coco. El destinatari era un home fort, va agafar el coco del terra i va voler fer diana al mico, que molt àgil, es va escapolar. El mico es divertia molt i de tant en tant repetia el joc. I fora de les persones que no li feien cas i d'alguna que reaccionava malament, els avis gairebé ho trobaven normal.

Un dia van observar que uns joves portaven una motxilla i recollien els cocos que tothom menyspreava. Intrigats s'hi van apropar per saber la raó del que feien.

Un dia - van respondre— en vam recollir encuriósits, i hem descobert que són molt útils. Sí que són molt forts, però un cop oberts són molt generosos, tenen dins un líquid que calma la set, una polpa blanca que és bona i alimenta i una closca que es pot treballar com la fusta, pots fer atuells, botons, joguines, només cal imaginació.

Aquella descoberta es va escampar i la gent d'aquell llogaret ja es proveïa de cocos i al petit mico se li va acabar el joc.

En Jan i la Lisa ho van explicar als seus nets i junts van rumiar què podien aprendre de l'actitud dels joves. Van coincidir que en totes les coses que semblen dolentes i inútils o en les situacions adverses hem de cercar-hi la part bona, útil i positiva.

Siguem positius.

Sempre el costat bo de tot.

Col·laboració anònima

CANÇONS POPULARS

*Aquestes són algunes cançons populars
que passen de generació en generació*

El noi de la mare

Què li darem en el Noi de la Mare?

Què li darem que li sàpiga bo?

Panses i figues i nous i olives,

panses i figues i mel i mató

Què li darem al fillet de Maria?

Què li darem a l'hermós Jesuset?

Jo li voldria donar una cota
que l'abrigués ara que fa tan fred

Una cançó jo també cantaria,

una cançó ben bonica d'amor

i que n'és treta d'una donzelleta

que n'és la Verge Mare del Senyor.

A l'eixint de ses virginals entranyes

a par que tot se reventi de plors,

i la mareta, per a consolar-lo,

ella li canta la dolça cançó.

Les nenes maques al dematí

Les nenes maques al dematí
s'alcen i reguen, s'alcen i reguen,
les nenes maques al dematí
s'alcen i reguen el seu jardí.

Jo també rego el meu hortet,
faves i pèsols, faves i pèsols,
jo també rego el meu hortet,
faves i pèsols i julivert.

Julivert meu, com t'has quedat,
sense cap fulla, sense cap fulla,
julivert meu, com t'has quedat,
sense cap fulla i el cap pelat.

Lia Carreras
(membre de Càritas Jove)

ARTICLE

*La revista Trenats va sortir al Diari de Girona.
Aquí us deixem l'article per si us el vau perdre!*

TRENATS, TEIXINT VINCLES ENTRE GENERACIONS

Has pensat mai com serà la teva vida quan tinguis setanta anys? On seràs, amb qui viuràs, que estaràs fent? Moltes vegades ens oblidem que el temps no s'atura i que tothom arribarà, en algun moment, a ser considerada una persona gran. I que potser, fer-se gran anirà acompanyat d'una solitud no desitjada. Al llarg dels anys, el camí de la nostra vida es creua amb el de moltes altres persones. Amb algunes compartim bona part del viatge, amb d'altres només un trosset, però pot ser que, sense que nosaltres ho hàgim triat, arribi un moment que ens toqui caminar sols. Aquesta solitud no desitjada redueix el sentiment de pertinença social de qui la pateix i genera una pèrdua de rols i identitats que afecta directament l'autoestima.

Davant d'això, neix la revista Trenats, una iniciativa intergeneracional impulsada per Càritas Jove, que permet construir ponts entre el jovent i les persones grans. L'objectiu principal és pal·liar la solitud de les persones grans i enriquir-nos conjuntament, realitzant una revista que entretingui i informi sobre notícies positives, remeis o receptes de cuina. I és que el jovent i les persones grans són dues generacions aparentment molt allunyades, però des de Càritas Jove creiem que poden compartir i aportar-se molt l'una a l'altra. Així doncs, Trenats és molt més que una simple publicació bianual, és una excusa per tal de trobar-nos i fomentar el lligam, compartir visions de vida i experiències que es complementen mútuament.

És per això que des de Càritas Jove ens agrada que les persones grans participin activament en la realització de la revista i abans de començar un nou número, anem a visitar-les per pensar i escriure conjuntament els articles. Algunes ens conviden a cuinar amb elles una recepta i llavors després de tastar-la, l'escrivim per posar-la a la revista. Altres ens cedeixen poemes que han escrit o ens confien remeis casolans perquè els puguem compartir a altres persones grans. I algunes ens expliquen històries de vida, anècdotes de quan eren joves, de què treballaven, què els agrada fer... i això ho plasmem en un article o una entrevista. Jo una vegada vaig entrevistar l'Angelina Gonzalez, la meva àvia, que em va parlar de la seva passió per la cuina.

Un cop publicada la revista, tornem a visitar les persones grans per entregar-los-la en mà i conversar una estona amb elles. Ens esperen amb cafè i galetes o un got de suc. Seiem al sofà o a la taula de cuina i xerrem. Xerrem de la revista, de la secció que els agrada més, de la historieta per capítols que hi escrivim, ens diuen què els agradaria que hi sortís, ens donen idees per nous articles. I això ens dona peu a entaular una conversa sobre la vida, sobre el que han fet aquella setmana, i el que hem fet nosaltres, sobre el que els preocupa o el que volen saber. I les hores s'escolen darrere aquella bona estona que totes intentem esprémer al màxim per recordar-la mentre no arribi la següent en què preparem la nova revista.

Júlia Bayé
(Membre de Càritas Jove)

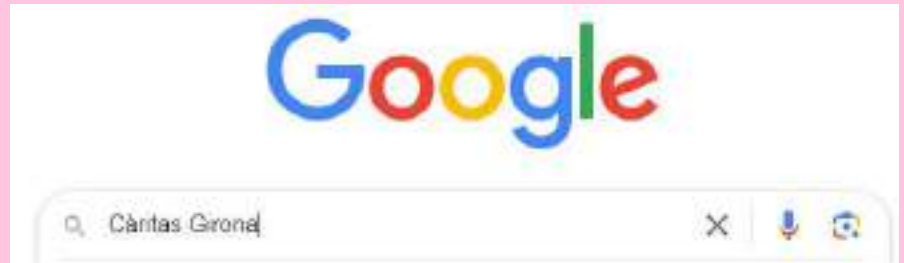
CONNECTEM

Aprenem a utilitzar les noves tecnologies

COM TENIR LA REVISTA EN DIGITAL?

Sabies que pots llegir aquesta revista en digital? Et falta algun número de Trenats i t'agradaria llegir-lo? Amb 4 passos senzills ho pots aconseguir:

Primer de tot vés al buscador Google i busca Càritas Girona:

Entra a la pàgina web:

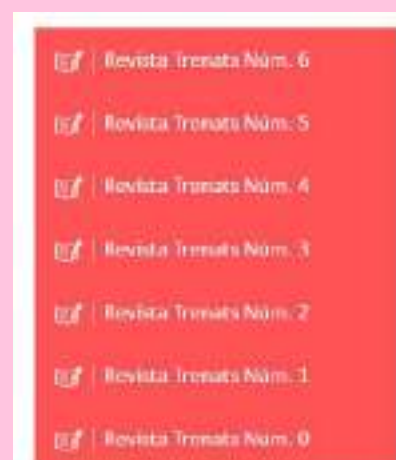
Tot seguit, trobaràs unes pestanyetes de color gris a dalt. Posa't a sobre la pestanya que posa "DIEM" i se t'obrirà un llistat:

Clica on posa "REVISTA TRENATS" i hi trobaràs totes les revistes en PDF i una explicació sobre el projecte TRENATS:

Núria Brunés
(Membre de Càritas Jove)

ELS POEMES DE L'ENRIC HOMET

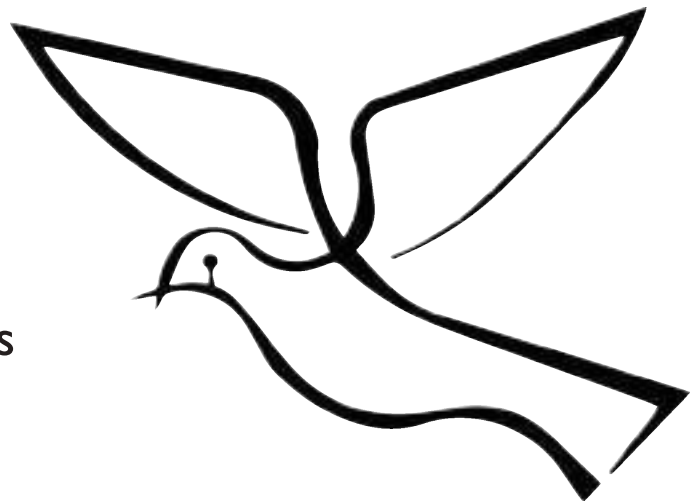

fundació fita

Text: Enric Homet i Romà

Il·lustracions: Domènec Fita

Sons d'aus manyagues
saluden, dia enlaire,
on les llums neixen.

S'esquerda el núvol
mentre hi somriuen fades
que obren les ales
per arribar al blau fètil
i refilar amb l'au mansa.

Rosa de núvia,
l'ocell canta balades
mentre et despulles

Quan neix l'albada,
tot brancatge cobeja
el bronzir d'ales.

INFORMACIÓ DE CÀRITAS

Avui us expliquem l'experiència de la Júlia Bayé, una voluntària de Càritas Jove al Camino de Santiago

Durant deu dies, un grup de 32 tècnics i joves voluntaris de diverses Càritas Diocesanes d'Espanya i Càritas Itàlia vam emprendre junts el Camí de Sant Jaume. Malgrat ser un grup de desconeguts, aviat vam descobrir afinitats que ens van unir al llarg del camí. "El camí et parla" va ser una de les frases més repetides, i això resumeix perfectament el que vam viure.

El camí no només es va tractar de caminar, sinó d'un viatge d'autodescobriment i creixement personal. Des de l'inici, la lliçó més important que vaig aprendre va ser la necessitat de creure en un mateix. El sentiment de grup va ser fonamental perquè tots arribéssim junts a Santiago. Cada un de nosaltres va arribar amb la seva pròpia "motxilla emocional", però sempre acompanyats, disposats a oferir suport i a sostenir-nos mútuament.

Durant tot el camí vam poder conèixer els projectes on participaven els voluntaris, així com diferents projectes de la Càritas Diocesana de Lugo i la Càritas Diocesana de Santiago. Va ser una gran oportunitat per agafar idees i traslladar-les a les nostres Càritas Joves.

Em quedo amb una frase que una companya va escriure: "tots tenim als ulls la flama que ens empeny a construir un món millor". Aquesta flama, encenent per la unió i el compromís compartit, és un recordatori que el veritable camí continua, un viatge cap a un futur ple d'esperança, solidaritat i amor pels altres.

A través d'aquesta experiència, no només vam caminar junts, sinó que també vam créixer junts. M'emporto una recàrrega increïble i una il·lusió renovada per continuar lluitant i per compartir el que hem après a casa.

Júlia Bayé
(Membre de Càritas Jove)

ESBARJO

Una secció per divertir-se i activar la ment

BUSCA LES 8 DIFERÈNCIES A L'IMATGE:

SUDOKU:

1				8				9
	5		6		1		2	
			5		3			
	9	6	1		4	8	3	
3				6				5
	1	5	9		8	4	6	
			7		5			
	8		3		9		7	
5				1				3

PARTICIPA

ESTÀS DE SORT!

**TANT SI ETS PETIT COM SI ETS GRAN,
NECESSITEM MÉS QUE MAI LA TEVA CORDA PER
FORMAR UNA TRENA MÉS LLARGA.**

SIVOLS:

EXPLICAR UNA **BONA NOTÍCIA** PER ALEGRAR EL DIA A
TOTHOM QUE ENS LLEGEIX

COMPARTIR UN **REMEI** TRADICIONAL

DEIXAR MARCADES LES PRÒXIMES GENERACIONS AMB UNA
RECEPTA PERQUÈ NO ES PERDI,

O TOT ALLÒ QUE ET VINGUI DE GUST COMPARTIR!

AQUESTA REVISTA ÉS LA TEVA OPORTUNITAT. CONTACTA VIA
CORREU ELECTRÒNIC O TELÈFON A:

Correu electrònic: **caritasjove@caritasgirona.cat**

Telèfon de contacte: **650 34 29 15**

Què significa TRENATS?

L'etimologia de trenats ve de trena. Trena és el conjunt de tres o més cordes que s'entrelliguen. Cada corda representa una generació i està formada per fils. Cada fil representa una persona d'aquella generació. Junts podem ser una trena on generacions que no coneixerem s'uneixin.

En què consisteix TRENATS?

TRENATS és una revista intergeneracional. No només es pretén que arribi a persones grans que viuen soles en el domicili per tal de fer front a la solitud, sinó que sigui primordialment escrita per joves i persones grans.

Objectius de TRENATS

1. Oferir un espai intergeneracional on les persones grans puguin compartir les seves idees o vivències, així com enriquir-se amb altre contingut dirigit cap a elles.
2. Generar un vincle entre joves i grans per així aprendre els uns dels altres.
3. Trencar la roda de negativitat.
4. Donar a conèixer la situació i interessos de les persones grans als joves.

Cada quan tindrem TRENATS?

Cada semestre publicarem una revista. Si tens interès en explicar-nos alguna cosa, ajudar-nos amb la revista o tens algun suggeriment, no dubtis en escriure'ns al correu electrònic (caritasjove@caritasgirona.cat) o contactar-nos pel mòbil (650 34 29 15).

Correu electrònic: caritasjove@caritasgirona.cat

Telèfon de contacte: 650 34 29 15

